

472.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 5 sierpnia 1921 roku

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 16, poz. 93), zarządza się co następuje:

§ 1. Na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji (Dz. Pr. z 1919 r. № 9, poz. 123).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Spraw Wewnętrznych:

W. Raczkiewicz

473.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 5 sierpnia 1921 r.

o dodatkach dla urzędników i niższych funkcjonarjuszów budownictwa państwowego Ministerstwa Robót Publicznych, za pracę przy budowie na obszarach b. zaborów rosyjskiego i austriackiego.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 65, poz. 429), zarządza się co następuje:

§ 1. Państwowi funkcjonarjusze techniczni (urzędnicy, jakoteż niżsi funkcjonarjusze) mogą otrzymywać, w razie czasowego przydzielenia do budowy, leżącej poza stałym miejscem służbowym na czas dłuższy, jak 3 miesiące, zamiast djet, miesięczne dodatki za pracę przy budowie, ustalone stosownie do stopnia służbowego.

Wysokość tych dodatków wynosi 75% trzydziestokrotnych każdorazowych djet normalnych i ich uzupełnienia, określonych w art. 2, 3 i 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. № 74, poz. 507).

Warunkiem otrzymania dodatku za pracę przy budowie jest istotne prowadzenie budowy oraz czasowy pobyt w miejscu budowy, położonym poza stałym miejscem służbowym.

§ 2. Za prowadzenie budowy w miejscowości, będącej stałym miejscem służbowym, mogą otrzymywać państwowi urzędnicy techniczni miesięczne dodatki za pracę przy budowie, stosownie do stopnia służbowego w wysokości połowy dodatku, określonego w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Dodatek ten przyznany będzie za istotne prowadzenie budowy i jedynie za czas spędzony faktycznie przy budowie. Dodatek za pracę przy budowie stanowi w okresie, za który został przyznany, równocześnie wynagrodzenie za wszystkie inne czynności służbowe ubocznie spełniane.

§ 3. Niżsi funkcjonariusze państwowi mogą otrzymywać za nadzór robót budowlanych i konserwacyjnych, a nadzorcy rzek i wytyczni za inspekcję (ze stałego miejsca służbowego) na przydzielonej im służbowej przestrzeni, za czas istotnego nadzoru robót, względnie za czas wykonywania istotnie inspekcji, — miesięczne dodatki w wysokości $\frac{1}{3}$ dodatków, określonych w § 1, przy długościach przestrzeni służbowej do 7 km., i $\frac{1}{2}$ dodatków, określonych w § 1, przy długościach przestrzeni ponad 7 km.

§ 4. Urzędnik techniczny, pobierający dodatek za pracę przy budowie nie ma prawa do zaliczenia jakichkolwiek kosztów podróży w promieniu 2 km. od domu, w którym zamieszkuje w stałym miejscu służbowym, lub też w miejscu przydziału.

Jeśli budowa jest prowadzona w odległości większej niż 2 km. od domu zamieszkania, przysługuje państwowym urzędnikom technicznym prawo do zaliczania unormowanych kosztów wyjazdu. Niżsi funkcjonariusze państwowi otrzymują tylko zwrot kosztów dojazdu, względnie biletu kolejowego, jeżeli czynność służbowa wymaga odbycia drogi ponad 7 km.

§ 5. Jeżeli budowa, do której jest przydzielony państwowy funkcjonariusz, doznaje przerwy, wówczas winien on wrócić do swej stałej siedziby służbowej, o ile jego władza przełożona inaczej nie zarządzi.

O ile funkcjonariusz, pomimo dłuższej przerwy w budowie zostaje za zgodą władzy przełożonej w miejscu przydzielenia w interesie budowy, należy mu się również dodatek za pracę przy budowie.

§ 6. Prawo do pobierania dodatku za pracę przy budowie będzie każdorazowo przyznawane w zarządzeniu, którym przydzielono funkcjonariusza państwowego do budowy, przy dokładnym oznaczeniu wysokości dodatku.

§ 7. Dodatki za pracę przy budowie przyznaje Ministerstwo Robót Publicznych, może jednak upoważnić do tego urzędy II instancji.

§ 8. Postanowienia §§ 1, 2, 3, 4, odnoszą się zarówno do dodatków przyznawanych z funduszy państwowych, jakoteż z funduszy instytucji publicznych.

§ 9. Ewentualne dodatki za pracę przy budowie pracowników kontraktowych będą ustalone w odośnej umowie.

§ 10. Dodatki za pracę przy budowie będą wypłacane w ratach miesięcznych z dołu, od dnia objęcia czynności, za którą przyznano dodatek, do dnia ukończenia tej czynności przez danego funkcjonariusza.

§ 11. Dodatki za pracę przy budowie będą wypłacane z kredytów, przewidzianych w preliminarzu budżetowym, względnie z funduszy instytucji publicznych.

§ 12. W razie zmiany podstawy obliczenia uzupełnienia normalnych djet, wysokość określonych tem rozporządzeniem dodatków ulegnie rewizji.

§ 13. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie od dnia 1 maja 1921 r.

§ 14. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia, powołane jest Ministerstwo Robót Publicznych.

§ 15. Niniejsze rozporządzenie znosi wszystkie przepisy o dodatkach za pracę przy budowie, obowiązujące na terenie b. zaboru rosyjskiego i b. zaboru austriackiego.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Skarbu:

w z. Weinfeld

Minister Robót Publicznych:

G. Narutowicz

474.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 sierpnia 1921 roku

o rozciągnięciu na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego mocy dekretu z dn. 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej, na podstawie umowy o preliminarjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 16 poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. № 21 poz. 67) rozciąga się na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

§ 2. Uchyla się rozporządzenie Generalnego Komisarza Cywilnego z dnia 8 marca 1919 r. w przedmiocie zarządu majątków opuszczonych (Dz. Urz. Generalnego Komisarza Cywilnego № 1 poz. 4), oraz rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziemi Wschodnich z dnia 28 maja 1919 r., dotyczące zarządu majątków opuszczonych oraz zasiewów dokonanych przez władze okupacyjne (Dz. Urz. Zarządu Cywilnego Ziemi Wschodnich № 5 poz. 37) i rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziemi Wschodnich z dnia 26 czerwca 1919 r. w przedmiocie zarządu majątków, opuszczonych oraz zasiewów, dokonanych przez b. władze okupacyjne (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 6, poz. 42).

Zarządzenia, poczynione na podstawie powyższych rozporządzeń, pozostają w mocy. Zarządy przymusowe, ustanowione na mocy powyższych rozporządzeń podlegają od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia